

Arrest

nr. 336 262 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. NEERINCKX**
 Akkerstraat 1
 9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 mei 2025 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2024 wordt ten aanzien van verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.2. Voor verzoekster wordt op 25 september 2024 een aanvraag ingediend bij het bevoegde gewest voor het bekomen van een gecombineerde vergunning voor tewerkstelling en verblijf in België. Door het bevoegde gewest wordt op 6 december 2024 een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur tot en met 8 december 2025.

Op 6 mei 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/20 § 1 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

(…)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 74/20 § 1 van de wet van 15/12/1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Voor betrokkene werd op 25/09/2024 deze aanvraag (ref. Uniek Loket: (...)) voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning) ingediend, in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980, via de werkgever U. H. (...).

Deze aanvraag werd op 29/11/2024 ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest, en vervolgens werd er op 06/12/2024 door het bevoegde gewest een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur van 09/12/2024 tot en met 08/12/2025.

Op 29/01/2025 werd de aanvrager (en het bevoegde gewest) door de gemachtigde van de minister in kennis gesteld van de beslissing tot verlenging van de behandeltermijn van deze aanvraag, in toepassing van art. 61/255 § 2 van de wet van 15/12/1980, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van deze aanvraag.

Voorafgaand aan de indiening van deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning was betrokkene reeds gekend bij de Belgische autoriteiten.

Reeds op 26/10/2022 was er voor betrokkene een aanvraag (ref. Uniek Loket: (...)) voor het bekomen van een gecombineerde vergunning ingediend bij het bevoegde gewest. Deze aanvraag was door het bevoegde gewest op 16/01/2023 'zonder gevolg' verklaard wegens: “De Vlaamse overheid heeft expliciet voor gekozen om tewerkstelling van buitenlandse werknemers via toelatingen tot arbeid (met arbeidskaart of met gecombineerde vergunning) niet toegankelijk te maken via dienstencheques.”

Vervolgens werd de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 05/08/2024 door het gemeentebestuur Destelbergen (9070) gecontacteerd met de vraag om dringende instructies over te maken naar aanleiding van de aanwezigheid van betrokkene (én haar gezinsleden) in onwettig verblijf in het Rijk. Het gemeentebestuur maakte hierbij de volgende informatie m.b.t. de verblijfssituatie van betrokkene over, nl.:

“De eigenares van de woning gelegen te (...) heeft ons ter kennis gebracht dat haar woning op de leegstandslijst staat, terwijl zij de woning al 2 jaar heeft verhuurd aan betrokkenen. Betrokkenen hebben zich echter nooit bij het gemeentebestuur aangemeld om zich in te schrijven in België. Wij hebben betrokkenen uiteindelijk (via de politie) gecontacteerd en aangemaand om zich te melden bij het gemeentebestuur. Alle gezinsleden hebben zich op 02/08/2024 aan het loket Burgerzaken van het gemeentebestuur Destelbergen gemeld. Mevr. B. E. (...) is tevens al enkele maanden bij een Belgische werkgever tewerkgesteld.”

Deze melding van het gemeentebestuur bevatte eveneens een door betrokkene ondertekende ‘verklaring op eer’ (dd. 02/08/2024), waarin betrokkene verklaarde België op 25/06/2022 te zijn binnengekomen.

Uit een nazicht van de DIMONA-aangiften op naam van betrokkene blijkt dat zij op 21/03/2024, en gedurende de periode ‘25/03/2024 t.e.m. 10/08/2024’ als tewerkgesteld was gemeld bij de werkgever U. H. (...). Bij gebrek aan gecombineerde vergunning (of arbeidskaart B voor tewerkstelling in ‘kort verblijf’), of enige andere verblijfsmachtiging op basis waarvan een recht op tewerkstelling kan worden afgeleid, betrof dit manifest onwettig tewerkstelling.

Op basis van deze melding van het gemeentebestuur werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12/09/2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd aan de gezinsleden van betrokkene (B. B. (...) + kinderen B. E. (...) en D. (...)) en op 13/09/2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan betrokkene zelf.

Voor zover uit het administratief dossier kan worden opgemaakt konden deze beslissingen niet meer door het gemeentebestuur aan de betrokkenen betekend worden wegens vertrek uit de gemeente.

Uit een nazicht van een volledige kopie van het paspoort (nr.BA6185274) van betrokkene, dat op verzoek van de gemachtigde van de minister (dd. 29/01/2025, zie infra) in toepassing van art. 61/25-5 § 3 Vw, was voorgelegd door de mandataris van de aanvrager, blijkt dat betrokkene de Schengenzone op 16/08/2024 heeft verlaten via de grenspost 'Gosselies' (luchthaven).

Het aanvraagdossier ((...)) van betrokkene bevatte een curriculum vitae (CV) met de volgende vermeldingen omtrent o.a. deze (gedeeltelijke) werkervaring van betrokkene, nl.:

"EMPLOYMENT :

Italy:Ion Cioru : housekeeper

19/01/2023 - 20/03-2024

Worker grocery-shop:Fruta perime shop : 2022

Ironing clothes privately: 2021-2022

..."

Gelet op het feit dat betrokkene hierbij een werkervaring aangeeft voor de periode 19/01/2023 tot 20/03/2024 in Italië, dient te worden vastgesteld dat dit schijnbaar niét lijkt overeen te komen met de hierboven aangehaalde elementen in het administratief dossier van betrokkene, meer bepaald feit dat DVZ op 02/08/2024 de melding kreeg dat aan het gezin van betrokkene op dat ogenblik reeds ca. 2 jaar een woning werd verhuurd in België, én de door betrokkene zelf ondertekende én gedateerde (dd. 02/08/2024) 'verklaring op eer' waarin betrokkene had aangegeven op 25/06/2022 België te zijn binnengekomen (en het grondgebied sindsdien niet te hebben verlaten).

Geconfronteerd met deze schijnbare tegenstrijdigheid werd er door de gemachtigde van de minister op 29/01/2025 een verzoek om aanvullende inlichtingen en documenten, in toepassing van art. 61/25-5 § 3 van de wet van 15/12/1980, overgemaakt aan de mandataris van de aanvrager, waarin o.a. de volgende inlichtingen werden opgevraagd, nl.:

"Een door betrokkene ondertekende én gedateerde 'verklaring op eer' waarbij een verblijfshistoriek (van effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen) wordt gegeven voor de periode 25/06/2022 t.e.m. heden, mét vermelding van allé landen, allé verblijfsperiodes, én de verblijfsadressen;

- Een door betrokkene ondertekend én gedateerde 'verklaring op eer' waarbij een tewerkstellingshistoriek (allé professionele activiteiten, ook deze die door betrokkene niét relevant worden geacht voor deze aanvraag) wordt gegeven voor de periode 25/06/2022 t.e.m. heden;"

In navolging van dit verzoek om aanvullende inlichtingen en documenten, mocht de gemachtigde van de minister op 13/02/2025 hieromtrent reactie van de mandataris van de aanvrager ontvangen, waarin o.a. de volgende administratieve stukken werden overgemaakt, nl.:

Ten eerste, een 'verklaring op eer' dd. 12/02/2025 ondertekend door betrokkene, waarin werd verklaard dat zijn in de volgende periodes 'geregistreerd' stond op de hiernavolgende adressen ("declare hereby formally being registered on following adresses in the following periods"):

- 25/06/2022 – 28/02/2024: Via Leonardo Da Vinci, nr. 6, Trecate (Italië);

- 01/03/2024 – 16/08/2024: Ter Vennen 19 in 9070 Heusden (België) – niet officieel geregistreerd;

- 16/08/2024 – 12/09/2024: Rruga Mes Myselim nr. 70 in Shkoder (Albanië)

- 10/09/2024 – nu: Via Leonardo Da Vinci, nr. 6, Trecate (Italië);

Hierbij dient opgemerkt te worden dat er door de gemachtigde van de minister op 29/01/2025 uitdrukkelijk en ondubbelzinning was verzocht om een 'verklaring op eer' m.b.t. "effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen" over te maken, daar waar betrokkene in haar verklaring enkel lijkt te spreken over "being registered" op de aangehaalde adressen.

Echter, gelet op de ondubbelzinning én uitdrukkelijke formulering van het verzoek van de gemachtigde van de minister, in combinatie met het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvrager meent dat met deze inlichting te verschaffen werd voldaan aan de opgevraagde 'verklaring op eer' m.b.t. "verblijfshistoriek (van effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen)" dient het redelijk te worden geacht door de gemachtigde van de minister dat betrokkene met deze 'verklaring op eer' dd. 12/02/2025 een verklaring heeft afgelegd omtrent haar effectieve verblijfsaanwezigheid (en niet louter haar 'officiële domicilieadressen'). Bijkomend dient ook te worden opgemerkt dat betrokkene ook zélf uitdrukkelijk aangeeft niét officieel te zijn geregistreerd geweest op het adres dat werd opgegeven voor de periode '01/03/2024-16/08/2024', hetgeen de hier aangehaalde lezing/interpretatie van de gemachtigde van de minister van deze 'verklaring op eer' verder ondersteunt.

Enige andere lezing zou enkel redelijkerwijs kunnen worden geïnterpreteerd als zou betrokkene een doelbewuste poging hebben gedaan om slechts deels (of helemaal niét) te voldoen aan het uitdrukkelijk én ondubbelzinning verzoek van de gemachtigde van de minister m.b.t. de te verschaffen inlichtingen, waarvan de pertinentie voor het onderzoek van deze verblijfsaanvraag op geen enkel ogenblik werd betwist door de (mandataris van de) aanvrager.

Echter, uit een inhoudelijk nazicht van deze 'verklaring op eer' dd. 12/02/2025 kan worden vastgesteld dat deze hoegenaamd niét overeenkomt met de reeds in het administratief dossier aanwezig administratieve

stukken. Betrokkene had namelijk op 02/08/2024 schriftelijk aan de Belgische autoriteiten (nl. gemeentebestuur Destelbergen, 9070) verklaard dat zij op 25/06/2022 België was binnengekomen, én het grondgebied níet had verlaten.

Echter, nu verklaart betrokkene i.h.k.v. deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning dat zij pas op 01/03/2024 naar België is afgereisd, én in de periode voorafgaand van '25/06/2022 t.e.m. 28/02/2024' in Italië verbleef.

Deze tegenstrijdige informatie kan in casu, gelet op alle elementen in het dossier aangehaald in deze beslissing níet anders dan beschouwd worden als een doelbewuste poging om de Belgische autoriteiten te misleiden m.b.t. de verblijfshistoriek van België.

Ten tweede, een nota opgesteld door de mandataris/advocaat van de aanvrager van betrokkene waarin o.a. werd gesteld dat de partijen (inclusief betrokkene) níet op de hoogte waren van het feit dat er op basis van de Italiaanse verblijfsvergunning van betrokkene géén tewerkstelling in loondienst in België kon worden uitgevoerd.

Echter, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds in 2022 een aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning (ref. Uniek Lokaal: (...)) had laten indienen door een andere werkgever (nl. S. (...)), én dat betrokkene voor de indiening van deze aanvraag de conform art. 61/25-2 § 1 van de wet van 15/12/1980 vereiste documenten diende te verschaffen aan haar toenmalige beoogde werkgever (met name: medisch attest, uittreksel strafregister), kan deze bewering níet zonder meer geloofwaardig worden geacht in hoofde van betrokkene.

Uit al de hierboven aangehaalde elementen dient te worden vastgesteld dat betrokkene i.h.k.v. deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning voor verblijf en tewerkstelling in België, doelbewust misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, m.b.t. haar verblijfshistoriek in België, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, nl. de toekenning van een gecombineerde vergunning

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. De synthesesamenvatting

2.1.1. In een eerste middel van haar synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

"8. Verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing dat

- verzoekster in haar verklaring op eer m.b.t. haar verblijfshistoriek dd. 12.02.25 verklaard heeft dat zij van 25.06.22 tot 28.02.24 in Italië verbleven heeft;

- zij in een eerdere verklaring op eer dd. 2 augustus 2024 zou hebben verklaard dat zij op 25 juni 2022 België zou zijn binnengekomen en zou verklaard hebben het grondgebied sindsdien niet te hebben verlaten;

9. Bij de betreffende verklaring op eer dd. 2 augustus 2024 (en de interpretatie hiervan) dienen volgende kanttekeningen te worden geplaatst:

- verzoekster was op betreffende datum aanwezig op het gemeentehuis, doch zij heeft aldaar nooit of te nimmer aangegeven dat zij het grondgebied sedert 25.06.22 niet zou hebben verlaten, hetgeen ook niet zo is (cfr. infra en stukken!);

- het document vermeldt enkel een datum van eerste binnenkomst in België, en verzoekster verkeerde in de overtuiging dat haar enkel de datum van eerste binnenkomst werd gevraagd;

- de inhoud en het opzet van deze "verklaring op eer" waren voor verzoekster nota bene zeer onduidelijk, aangezien de verklaring in het Nederlands werd opgesteld, terwijl verzoekster het Nederlands niet machtig is en er geen vertaler-tolk of andere taalkundige bijstand voorzien was;

- ten onrechte betoogt verwerende partij dat verzoekster in dezelfde verklaring zou hebben verklaard het grondgebied niet meer te hebben verlaten sedertdien; dit heeft verzoekster nooit verklaard en is ook niet het geval (!) (cfr. infra);

10. Verzoekster voegt volgende stukken toe waaruit blijkt dat zij – zoals aangegeven in de verklaring op eer dd. 13 februari 2025 en in het CV – wel degelijk in Italië heeft verbleven en gewerkt in de periode 2022- begin 2024, en dat zij aldus – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij tracht te doen geloven – wel degelijk het Belgisch grondgebied heeft verlaten:

- loonfiches voor firma CIORU ION;

- fiscaal attest tewerkstelling in Italië 2023;

- verblijfsdocumenten van verzoekster in Italië: uit de afgiftedatum kan worden afgeleid dat verzoekster effectief in Italië verbleef;

- verschillende vliegtickets van verzoekster;

De bestreden beslissing betoogt aldus verkeerdelijk dat verzoekster steeds op Belgisch grondgebied hebben verbleven sedert 25.06.22 en dat zij misleidende informatie zou hebben aangewend om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De bestreden beslissing mist aldus feitelijke grondslag zodat een schending van art. 74/20 Vreemdelingenwet iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen."

2.1.2. In een tweede middel van haar synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

"11. Zelfs indien er een tegenstrijdigheid zou bestaan tussen de verklaringen van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat de gevraagde verblijfshistoriek (en de verblijfplaatsen van verzoekster ruim voor de indiening van de aanvraag) in wezen geen relevantie had/ heeft voor het verkrijgen van de machtiging noch op enige wijze kon bijdragen tot verkrijgen van het verblijf.

In casu dient immers te worden opgemerkt dat

- door de Dienst Economische Economische Migratie reeds toelating tot arbeid werd verleend op het ogenblik van het onderzoek door verwerende partij;

- niet ter betwisting staat dat verzoekster zich niet op het Belgisch grondgebied bevond op het ogenblik van de indiening en tijdens de behandeling van haar aanvraag (zoals art. 4 § 2 van de wet van 30/04/1999 voorschrijft); de attaché geeft immers zelf terecht aan dat uit het paspoort van verzoekster blijkt dat zij de Schengenzone heeft verlaten op 16 augustus 2025 via de grenspost Gosselies (zie p. 2);

Waar verzoekster voordien – voor indiening van haar aanvraag – nu al dan niet precies verbleven zou hebben, is in wezen volstrekt irrelevant voor de beoordeling van de aanvraag gecombineerde vergunning en kon/ kan derhalve geen invloed hebben op de beoordeling door verwerende partij van de door verzoekster gevraagde vergunning.

Of verzoekster nu voorheen in België, Italië, Dagestan, Tasmanië of nog elders zou verbleven hebben is een vraagstelling welke in wezen geen relevantie heeft voor de beoordeling van haar aanvraag.

Verwerende partij blijft ten andere in gebreke ook maar enigszins aannemelijk te maken op welke wijze de verblijfshistoriek van verzoekster – voor indiening van de aanvraag – dan wel relevant zou kunnen zijn in de beoordeling van de aanvraag (behoudens om een vermeende contradictie na te speuren).

Verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing te willen stellen dat het onderzoek m.b.t. de verblijfshistoriek wel degelijk pertinent zou zijn om reden dat verzoekster de pertinentie van het verzoek tot bijkomende inlichtingen in illo tempore "toch niet betwist heeft" nadat zij dit verzoek tot bijkomende informatie had ontvangen. (zie p. 3, 2de alinea in fine)

Een zulk betoog is niet ernstig. De relevantie van een verzoek c.q. onderzoek wordt uiteraard niet bepaald door de partijen onderling, laat staan door het standpunt van verzoekster hieromtrent die – wanneer zij door verwerende partij wordt gevraagd om bepaalde informatie te verschaffen – blijkbaar (naar het oordeel van verwerende partij) eerst zou dienen te oordelen c.q. te appreciëren of het verzoek tot bijkomende informatie wel relevant en pertinent is (en hieromtrent betwisting zou kunnen/ moeten voeren) terwijl verzoekster in haar vraagstelling niet eens verduidelijkt of preciseert wat zij dan wel wenst te bereiken c.q. te onderzoeken met haar verzoek tot bijkomende informatie.¹

Het weze herhaald dat verwerende partij tot op heden in gebreke blijft aan te tonen waarin de relevantie van de verblijfshistoriek van verzoekster m.b.t. de periode voor indiening van de aanvraag dan wel zou bestaan, en op welke wijze het antwoord op deze vraag dan wel zou hebben kunnen bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging.²

Middels huidig verzoekschrift sommeert verzoekster verwerende partij uitdrukkelijk te willen toelichten waarin de relevantie van verblijfshistoriek van de vreemdeling (m.b.t. de periode voor indiening van de aanvraag gecombineerde vergunning) dan wel gelegen zou kunnen zijn, en op welke wijze zij meent dat de eerdere verblijfplaats van de vreemdeling voor de indiening van de aanvraag in het ene of het andere land zou hebben kunnen bijdragen tot het bekomen van de vergunning, bij voorkeur met verwijzing naar de terzake geldende wettelijke c.q. reglementaire bepalingen.

De elementen welke verwerende partij behoorde te onderzoeken na toelating tot arbeid zijn o.a.:

- *waar de vreemdeling zich op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en tijdens de behandeling ervan bevond;*
- *het medisch attest om de gezondheidstoestand van de vreemdeling te beoordeelen;*
- *het uittreksel van het strafregister;*
- *eventuele SIS-signalisatie;*

Voor elk van voormelde elementen bestaat immers een wettelijke en logische grondslag voor onderzoek door verwerende partij, doch het onderzoek naar de eerdere verblijfplaatsen van de vreemdeling heeft geen enkele logische of wettelijke grondslag, aangezien er geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling dienaangaande enige voorwaarde stelt en de eerdere verblijfplaatsen (voor indiening van de aanvraag) aldus geen relevantie hebben/ behoren te hebben bij beoordeling van de aanvraag van de gecombineerde vergunning door verwerende partij.

Zelfs indien er al een tegenstrijdigheid zou bestaan tussen de verklaringen m.b.t. de verblijfshistoriek (quod non), kan aldus niet worden gesteld dat verzoekster misleidende informatie heeft gebruikt om de machtiging te bekomen, aangezien de informatie m.b.t. haar verblijfshistoriek (voor indiening van de aanvraag) eenvoudigweg op geen enkele wijze van aard was bij te dragen tot het verkrijgen van de beoogde gecombineerde vergunning.

Een schending van art. 74/ 20 § 1 van de Vreemdelingenwet i.u.o. het zorgvuldigheidsbeginsel i.u.o. het redelijkheidsbeginsel dient aldus te worden aangenomen.

12. In haar nota gaat verwerende partij er verkeerdelijk vanuit dat verzoekster voor de betreffende periode van 2023-2024 relevante werkervaring zou hebben vermeld welke op doorslaggevende wijze zou hebben bijgedragen tot de afgifte van de toelating tot arbeid.

Niets is minder waar: verzoekster heeft nooit beweerd dat zij in Italië ervaring heeft opgedaan voor de functie van slager (cfr. het door haar neergelegde CV). Verzoekster heeft voor de periode van verblijf in Italië duidelijk vermeld dat zij er gewerkt heeft als “housekeeper” (poetshulp) en “winkelmedewerker in een kruidenierszaak”.

Het eerder verblijf van verzoekster en haar tewerkstelling in Italië hebben m.a.w. op geen enkele wijze bijgedragen tot de afgifte van enige toelating tot arbeid, aangezien dit verblijf en de tewerkstelling in een (voor de aanvraag) irrelevante functie geen invloed kunnen hebben gehad op de beoordeling door de Dienst Economische Migratie en/ of de beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij verzuimt bovendien te verduidelijken op welke wijze het eerder verblijf van verzoekster in Italië en de door haar vermelde tewerkstelling als poetshulp intentioneel zouden kunnen zijn aangewend door verzoekster om de afgifte van haar toelating tot arbeid te bewerkstelligen. Het weze herhaald: het verblijf in Italië en haar eerdere tewerkstelling als poetshulp werden door verzoekster niet vermeld om te misleiden of met de intentie zich een toelating tot arbeid te doen afgeven, aangezien dit verblijf/ deze eerdere tewerkstelling eenvoudigweg op geen enkele wijze relevantie (konden) hebben voor de afgifte van de toelating tot arbeid/ toekenning van de gecombineerde vergunning aan verzoekster.

De toelating tot arbeid werd afgeleverd op grond van haar ervaring als slager voor een slagerij in Albanië (“Raboshta”), waaromtrent zij nota bene de nodige stukken heeft afgeleverd.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, die het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag voor een gecombineerde vergunning wordt geweigerd omdat verzoekster in het kader van deze aanvraag doelbewust misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister met betrekking tot haar verblijfshistoriek in België, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, namelijk de toekenning van een gecombineerde vergunning. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Te dezen wordt de voor verzoekster ingediende aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd omdat zij in het kader van deze aanvraag doelbewust misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister met betrekking tot haar verblijfshistoriek in België, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel. Er wordt in deze beslissing toegelicht dat (i) de verklaring op eer van verzoekster van 12 februari 2025 dat zij pas op 1 maart 2024 naar België is afgereisd en in de periode van 25 juni 2022 tot en met 28 februari 2024 in Italië verbleef niet overeenstemt met haar schriftelijke verklaring van 2 augustus 2024 dat zij op 25 juni 2022 België was binnengekomen en het grondgebied niet had verlaten en dat (ii) de bewering in een nota van de advocaat/mandataris van de aanvrager van verzoekster dat de partijen (inclusief verzoekster) niet op de hoogte waren van het feit dat er op basis van de Italiaanse verblijfsvergunning van verzoekster geen tewerkstelling in loondienst in België kon worden uitgevoerd niet zonder meer geloofwaardig kan worden geacht in hoofde van verzoekster nu zij reeds in 2022 een aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning had laten indienen door een andere werkgever en zij voor de indiening van deze aanvraag de conform artikel 61/25-2, § 1, van de Vreemdelingenwet vereiste documenten diende te verschaffen aan haar toenmalige beoogde werkgever.

In het eerste middel van haar syntheseseminarie voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist nu erin verkeerdelijk wordt betoogd dat zij “steeds op Belgisch grondgebied hebben verbleven sedert 25.06.22 en dat zij misleidende informatie zou hebben aangewend om een verblijfsmachtiging te

bekomen". Zij stelt nooit te hebben beweerd dat zij het grondgebied sedert 25 juni 2022 niet zou hebben verlaten, dat haar verklaring op eer van 2 augustus 2024 enkel een datum van eerste binnenkomst in België vermeldt en zij in de overtuiging verkeerde dat haar enkel de datum van eerste binnenkomst werd gevraagd, en dat de inhoud en het opzet van deze verklaring op eer voor haar zeer onduidelijk waren, aangezien de verklaring in het Nederlands werd opgesteld, terwijl zij deze taal niet machtig is en er geen vertaler-tolk of andere taalkundige bijstand voorzien was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op haar verklaring op eer van 2 augustus 2024 aanduidde dat zij België is binnengekomen op 25 juni 2022 en dat zij bij de vraag naar een eventueel vertrek niets invulde. Er blijkt voorts dat deze verklaring in het Nederlands is opgesteld en er blijkt niet dat er een vertaler-tolk of andere taalkundige bijstand voorzien was. Het kan dan ook niet worden uitgesloten dat de inhoud en het opzet van deze verklaring op eer voor verzoekster onduidelijk waren en dat verzoekster in de overtuiging verkeerde dat haar enkel de datum van eerste binnenkomst werd gevraagd. Dit neemt niet weg dat verzoekster de meeste informatie die in dit document werd gevraagd wel kon geven en dat zich bovendien in het administratief dossier tevens een document bevindt waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 augustus 2025 door de gemeente Destelbergen geïnformeerd werd dat verzoekster reeds twee jaar een woning huurde in deze gemeente. Verzoekster klaart dit laatste niet uit in haar synthesesmemorie. De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit het geheel van deze gegevens afleidde dat de verklaring op eer van verzoekster van 12 februari 2025 – met name dat zij in de periode van 25 juni 2022 tot en met 28 februari 2024 in Italië verbleef – niet overeenkomt met de reeds in het administratief dossier aanwezige stukken, namelijk de informatie van de gemeente Destelbergen en de verklaring op eer van verzoekster van 2 augustus 2024.

Voorts wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster de loonfiches voor de firma CIORU ION, het fiscaal attest van tewerkstelling in Italië van 2023, de vliegtickets en de Italiaanse verblijfsdocumenten (stukkenbundel verzoekster, stukken 7-10) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk in Italië verbleven en gewerkt heeft in de periode van 2022 tot begin 2024, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches, het fiscaal attest, de vliegtickets en de Italiaanse verblijfsdocumenten kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In het tweede middel van haar synthesesmemorie laat verzoekster gelden dat zelfs indien er tussen haar verklaringen een tegenstrijdigheid zou bestaan, de gevraagde verblijfshistoriek *"in wezen geen relevantie had/ heeft voor het verkrijgen van de machtiging noch op enige wijze kon bijdragen tot verkrijgen van het verblijf"* nu haar door de Dienst Economische Migratie reeds toelating tot arbeid werd verleend op het ogenblik van het onderzoek door verwerende partij en niet ter betwisting staat dat zij zich niet op het Belgisch grondgebied bevond op het ogenblik van de indiening en tijdens de behandeling van haar aanvraag. Zij meent dat *"het onderzoek naar de eerdere verblijfplaatsen van de vreemdeling (...) geen enkele logische of wettelijke grondslag (heeft), aangezien er geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling dienaangaande enige voorwaarde stelt en de eerdere verblijfplaatsen (voor indiening van de aanvraag) aldus geen relevantie hebben/ behoren te hebben bij beoordeling van de aanvraag van de gecombineerde vergunning door verwerende partij"*.

Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, verliest verzoekster hierbij uit het oog dat de werkervaring die zij heeft aangegeven voor de periode van 19 januari 2023 tot 20 maart 2024 niet lijkt overeen te komen met de melding van de gemeente Destelbergen dat zij reeds twee jaar een woning huurde in deze gemeente en met haar verklaring op eer dat zij op 25 juni 2022 België is binnengekomen en het grondgebied sindsdien niet heeft verlaten. Deze werkervaring, die verzoekster in haar *curriculum vitae* vermeldde, is wel degelijk relevant voor het bekomen van een gecombineerde vergunning voor tewerkstelling en verblijf in België. De omstandigheid dat aan verzoekster reeds toelating werd verleend tot arbeid doet hieraan geen afbreuk. Dat het bevoegde gewest aan verzoekster een toelating tot arbeid heeft afgeleverd betekent immers niet dat verwerende partij gebonden is om automatisch een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer de bevoegde regionale overheden een arbeidsvergunning hebben toegekend. Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij dit lijkt voor te houden door te benadrukken dat het bevoegde gewest haar een toelating tot arbeid heeft afgeleverd. Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet laat immers toe dat verwerende partij controleert of verzoekster geen valse of misleidende informatie of documenten heeft

gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf. Verwerende partij vermag conform artikel 74/20, § 4, van de Vreemdelingenwet *“te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen”*.

Te dezen werd de toelating tot arbeid afgeleverd op basis van naar waarheid aangeleverde informatie. Door verwerende partij werd verzoekster gevraagd om aanvullende inlichtingen en documenten nadat zij geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid over de vroegere tewerkstelling van verzoekster. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verklaring op eer die verzoekster hierop aflegde niet kon overtuigen en dat deze verklaring niet in overeenstemming is met het administratief dossier. Dat de tewerkstelling van verzoekster in Italië in de periode van 2023 tot 2024 als poetshulp en winkelmedewerker in een kruidenierszaak niet relevant zou zijn geweest bij de beoordeling om haar een toelating tot arbeid toe te kennen en dat de *“toelating tot arbeid werd afgeleverd op grond van haar ervaring als slager voor een slagerij in Albanië (“Raboshta”), waaromtrent zij nota bene de nodige stukken heeft afgeleverd”*, zoals verzoekster in haar synthesesmemorie in antwoord op de opmerking van verwerende partij laat gelden, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet kan worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat in de beslissing van het Vlaams Gewest van 6 december 2024 houdende ‘toelating tot tewerkstelling’ als functietitel ‘Slager’ wordt vermeld. Verzoekster, die deze informatie zelf vermeldde in haar *curriculum vitae*, maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van het bepaalde in artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet of dat verwerende partij *in casu* haar bevoegdheid zou hebben overschreden.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekster geen enkel dienstig argument aanbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit een nazicht van de DIMONA-aangiften op haar naam blijkt dat zij op 21 maart 2024, en gedurende de periode van 25 maart 2024 tot en met 10 augustus 2024 als tewerkgesteld was gemeld bij de werkgever U. H., dat dit een manifest onwettig tewerkstelling betrof en dat de bewering in een nota van de advocaat/mandataris van haar aanvrager dat de partijen (inclusief verzoekster) niet op de hoogte waren van het feit dat er op basis van haar Italiaanse verblijfsvergunning geen tewerkstelling in loondienst in België kon worden uitgevoerd niet zonder meer geloofwaardig kan worden geacht in haar hoofde nu zij reeds in 2022 een aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning had laten indienen door een andere werkgever en zij voor de indiening van deze aanvraag de conform artikel 61/25-2, § 1, van de Vreemdelingenwet vereiste documenten diende te verschaffen aan haar toenmalige beoogde werkgever. Ook dit motief kan op zich de beslissing tot weigering van verblijf verantwoorden, zodat verzoekster, daargelaten de vraag of de gevraagde verblijfshistoriek al dan niet relevant was voor het verkrijgen van de machtiging of op enige wijze kon bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf, hoe dan ook geen belang heeft bij haar kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat de verklaring op eer van 12 februari 2025 niet overeenkomt met de reeds in het administratief dossier aanwezige informatie en dat deze tegenstrijdige informatie *in casu* niet anders kan dan beschouwd worden als een doelbewuste poging om de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de verblijfshistoriek van België. De eventuele gegrondheid van de tegen dit laatste motief aangevoerde grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Minstens kan de aangevoerde schending van deze bepaling geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN